

ствата и великолѣпието, и освѣтъ туй и че искусствата и положителнитѣ науки сж по-нуждни на народа му.

На 13 май Петъръ, безъ никакво извѣстие влѣлъ въ Инвалидния домъ; туй било въ същия денъ когато за пръвъ пжтъ го чакали въ Версайлския дворецъ.

Петъръ не носилъ никакви почестни знакове, по които би можѣлъ чловѣкъ да знае високото негово звание. Той са облачалъ въ сетре отъ дебело тъмно-зелено сукно, и на главата си носилъ шапка обшита съ сибирска кожа. За горна дреха ималъ дълго и тѣсно палто, а за обувка висеки чизми. Кожения поясъ, на когото виснѣла шпага съ мѣдна ножница, допълнявалъ неговата форма. Облеченъ по такъвъ начинъ, господаря влѣлъ въ широкия дворъ на инвалидния домъ и питалъ дѣ е квартирата на губернатора; показали му я и той са вмъкналъ безъ никакво извѣстие.

— „Милостивий господарю,“ казалъ той на маршала де Белъ-Илъ като го поздравилъ, „на менъ са иска да поразгледамъ дома на инвалидитѣ. Дайте ми единъ чловѣкъ за да ми покаже всичко; но моля ви са по-скоричко, азъ бързамъ, днесъ трѣбва да отида въ Версайлъ!“

— По говорението ви, мой господине, отговорилъ губернатора, ви вѣроятно трѣбва да сте иностранецъ?

Петъръ климнѣлъ съ главата.

— Азъ съ благодарение бихъ изпълнилъ желанието ви, но, по злостастие, длъженъ съмъ да ви откажа. По заповѣдъ на негово кралевско височество регента строго са запрещава влазянието на иностранцитѣ въ инвалидния домъ безъ приказанието на военния министъръ. Принесете отъ министра записка,